

Αναίρεση που άσκησε στις 9 Δεκεμβρίου 2016 η Greenpeace Energy eG κατά της διατάξεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα) στις 26 Σεπτεμβρίου 2016 στην υπόθεση T-382/15, Greenpeace Energy eG κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής

(Υπόθεση C-640/16 P)

(2017/C 038/25)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Greenpeace Energy eG (εκπρόσωποι: D. Fouquet, S. Michaels, J. Nysten, δικηγόροι)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα

Η ανααιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να ανατρέξει τη διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου της 26ης Σεπτεμβρίου 2016 στην υπόθεση T-382/15, Greenpeace Energy eG, ως προς την ανααιρεσείουσα,
- να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο,
- να καταδικάσει την καθής στο σύνολο των δικαστικών εξόδων, συμπεριλαμβανομένων των δικηγορικών αμοιβών και των εξόδων μετακινήσεως.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της αναίρεσεώς της, η ανααιρεσείουσα προβάλλει τους ακόλουθους πέντε λόγους:

1. Το Γενικό Δικαστήριο φρονεί, προφανώς, ότι το άρθρο 263, παράγραφος 4, τρίτη περίπτωση, ΣΛΕΕ προϋποθέτει ότι οι κανονιστικές πράξεις οι οποίες μπορούν να προσβληθούν δυνάμει της διατάξεως αυτής πρέπει να έχουν γενική ισχύ. Αυτή η νομική εκτίμηση όμως πρέπει να κριθεί ως εσφαλμένη, ιδίως με βάση το γράμμα, αλλά και το ιστορικό θεσπίσεως της διατάξεως, καθώς και τους σκοπούς του νομοθέτη της Ένωσης.
2. Το Γενικό Δικαστήριο λαμβάνει ως δεδομένο, κατά τα φαινόμενα, ότι η απαίτηση κατά την οποία οι πράξεις που περιλαμβάνουν εκτελεστικά μέτρα πρέπει να αφορούν άμεσα το ενδιαφερόμενο πρόσωπο αναλύεται σε δύο αυτοτελή κριτήρια τα οποία χρήζουν χωριστής εξέτασεως. Τούτο όμως δεν πρέπει να γίνει δεκτό εν προκειμένω, διότι, αφενός, δεν απαιτείται η λήψη περαιτέρω εκτελεστικών μέτρων, κατά την έννοια της εν λόγω διατάξεως, ούτε από το Ηνωμένο Βασίλειο ούτε από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή και, αφετέρου, η χορήγηση της ενισχύσεως προκαλεί άμεσα επιπτώσεις στην αγορά, δηλαδή τα αποτελέσματά της στο πεδίο του ανταγωνισμού είναι άμεσα αισθητά για την ανααιρεσείουσα.
3. Το Γενικό Δικαστήριο επικρίνει την ανεπαρκή επιχειρηματολογία της ανααιρεσείουσας σχετικά με το ότι η πράξη την αφορά άμεσα και ατομικά. Συναφώς δεν λαμβάνει ωστόσο υπόψη ή, τουλάχιστον, δεν εκτιμά δεόντως τα υποβληθέντα πληροφοριακά στοιχεία.
4. Το Γενικό Δικαστήριο δέχεται, προφανώς, ότι μια πράξη δεν μπορεί να αφορά ατομικά ένα πρόσωπο κατά την έννοια του άρθρου 263, παράγραφος 4, δεύτερη περίπτωση, ΣΛΕΕ, σύμφωνα με τη νομολογία επί της υποθέσεως Plaumann, όταν υφίστανται και άλλες επιχειρήσεις οι οποίες θίγονται ομοίως με την ανααιρεσείουσα από τα αποτελέσματα που παράγει στο πεδίο του ανταγωνισμού η χορήγηση ενισχύσεως. Ωστόσο, η ερμηνεία αυτή είναι εσφαλμένη και περιοριστική λαμβανομένης υπόψη, ιδίως, της νομολογίας επί της υποθέσεως C-309/89, Codorniu. Περαιτέρω, η ανααιρεσείουσα παραπέμπει στις επισημάνσεις της επί των πραγματικών περιστατικών οι οποίες περιέχονται στο δικόγραφο της προσφυγής και καθιστούν σαφές ότι η επίμαχη πράξη την αφορά ατομικά στον απαιτούμενο βαθμό, τις οποίες ωστόσο το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε, προφανώς, υπόψη ή δεν εκτίμησε δεόντως.
5. Το Γενικό Δικαστήριο, λαμβάνει ως δεδομένο, κατά τα φαινόμενα, ότι τα εθνικά δικαστήρια μπορούν να εξασφαλίσουν αποτελεσματική ένδικη προστασία κατά αποφάσεως της Επιτροπής περί χορηγήσεως ενισχύσεως. Τούτο θα σήμαινε ότι ο νομοθέτης της Ένωσης, επιβάλλοντας στα κράτη μέλη να θεσπίσουν τα κατάλληλα ένδικα βοηθήματα (άρθρο 19, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, ΣΕΕ), είχε ως σκοπό να παράσχει στα δικαστήρια των κρατών μελών το δικαίωμα να ελέγχουν πράξεις των θεσμικών οργάνων της Ένωσης, όπως της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Εντούτοις, υπό το πρίσμα τόσο της νομολογίας του Δικαστηρίου σχετικά με τις πράξεις της Ένωσης και τις υφιστάμενες δυνατότητες προσφυγής όσο και της κατανομής αρμοδιοτήτων μεταξύ των εθνικών δικαστηρίων και της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στον τομέα των ενισχύσεων, η ανωτέρω προσέγγιση δεν μπορεί να γίνει δεκτή και πρέπει να κριθεί ως εσφαλμένη.